

Sygn. akt III KRS 13/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 3 listopada 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...]

z udziałem D. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2016 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 3 listopada 2015 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r.

o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.), postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] kandydaturę D. G. oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] pozostałych kandydatur, w tym kandydatury A. K.

W uzasadnieniu tej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że na jedno wolne stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zgłosiło się dwadzieścioro dwoje kandydatów, z tym że dwoje z nich cofnęło swoje zgłoszenia.

Rada stwierdziła ponadto, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa na jedno wolne stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] kandydaturę D. G. (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 2 głosy „wstrzymujące się”).

Krajowa Rada Sądownictwa, dzielając stanowisko zespołu, uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] zostanie przedstawiona kandydatura D. G.

Rada podała, że D. G. urodził się w dniu 29 grudnia 1973 r. W latach 1998-2002 odbył aplikację radcowską w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [...]. W 2000 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie finansów organizowane przez Kolegium Zarządzania i Finansów Szkoły Głównej Handlowej w [...]. W 2002 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym studia o profilu ekonomicznym na University of Central Lancashire (Wielka Brytania). W tym samym roku zdał także egzamin radcowski i uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 24 czerwca 2002 r. uzyskał wpis na listę radców prawnych. Od dnia 18 października 2002 r. do dnia 19 maja 2011 r. wykonywał zawód radcy prawnego we własnej kancelarii. Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] z dnia 10 marca 2004 r., na podstawie rozprawy

doktorskiej pt. [...], uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych. W okresie od dnia 15 października 2005 r. do dnia 15 marca 2006 r. oraz od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 1 kwietnia 2007 r. odbył staż naukowy na University of Illinois College of Law, w ramach którego prowadził dwa wykłady kursowe na temat: „Podstawy europejskiego prawa podatkowego” i „Ceny transferowe jako instrument kształtowania polityki podatkowej”. Złożył również egzamin adwokacki i uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w [...] z dnia 8 grudnia 2005 r. został wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w [...]. Od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 30 września 2006 r. był adiunktem w Wyższej Szkole [...], a od dnia 1 października 2006 r. do dnia 31 lipca 2008 r. w Wyższej Szkole [...]. Jednocześnie od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2008 r. pracował w Wyższej Szkole [...], przy czym do dnia 30 czerwca 2007 r. na stanowisku wykładowcy, a od dnia 1 października 2007 r. jako adiunkt. W okresie od października 2008 r. do czerwca 2010 r. był wykładowcą Université Paris Descartes (Université Paris-V-Sorbonne) - Economie Gestion na podyplomowych studiach z zakresu międzynarodowych strategii podatkowych, w trakcie których prowadził w języku angielskim wykłady na temat „Ceny transferowe - zagadnienia podatkowe”. Od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2009 r. był wykładowcą w Wyższej Szkole [...], a od dnia 1 października 2009 r. do dnia 28 lutego 2011 r. w Wyższej Szkole [...]. Od 2010 r. jest stałym współpracownikiem Katedry Prawa Administracyjnego i Podatkowego Przedsiębiorstw w [...]. Od dnia 19 maja 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. wykonywał zawód adwokata w indywidualnej kancelarii adwokackiej. Obecnie, od dnia 1 października 2008 r., pracuje na Wydziale Prawa i Administracji [...], gdzie z dniem 1 października 2014 r. objął stanowisko profesora nadzwyczajnego i został powołany na stanowisko Kierownika Katedry [...]. Uchwałą Rady Wydziału Prawa Uniwersytetu [...] z dnia 21 marca 2014 r., po przedstawieniu rozprawy habilitacyjnej pt. „[...]”, uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w dyscyplinie prawo, specjalność prawo finansowe. Jest autorem stu ośmiu publikacji naukowych z zakresu prawa podatkowego, w tym sześciu pozycji książkowych (monografii), przy czym cztery z nich zostały wydane w języku angielskim (tłumaczenie własne). Uczestniczył także w ponad stu krajowych i międzynarodowych konferencjach tematycznych. Jest członkiem Centrum

Informacji i Organizacji Badań Finansów Publicznych i Prawa Podatkowego Krajów Europy Środkowej i Wschodniej z siedzibą w [...], został zgłoszony na eksperta Komisji Europejskiej do spraw podatku VAT, prowadzi liczne wykłady szkoleniowe, w tym dla sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...], radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [...], pracowników Ministerstwa Finansów oraz kadry kierowniczej organów skarbowych. Ponadto, opisywany kandydat bardzo dobrze zna język angielski i język niemiecki.

D. G. uzyskał wyróżniającą ocenę kwalifikacji sporządzoną przez I. D. - sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, z której wynika, że od ponad 15 lat zajmuje się prawem administracyjnym i podatkowym. Główny przedmiot jego zainteresowań stanowi problematyka podatkowego prawa holdingowego, co potwierdzają jego publikacje oraz temat rozprawy habilitacyjnej. W ocenie opiniującej, kandydat jest prawnikiem o bardzo wysokich kwalifikacjach zawodowych (na poziomie eksperckim), które obecnie realizuje przede wszystkim w pracy naukowej, w tym zarówno jako autor specjalistycznych publikacji, wysoko cenionych przez osoby rekomendujące jego kandydaturę na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], jak również jako pracownik dydaktyczny, prowadzący zajęcia ze studentami z szeroko rozumianego prawa finansowego, zarówno na uczelniach krajowych, jak i zagranicznych. Na uwagę zasługują jego osiągnięcia naukowe, także w postaci odbytych staży i konferencji zagranicznych, jak również, wysoko oceniane przez recenzentów, publikacje w języku angielskim, w tym publikacje odnoszące się do opodatkowania dochodów osób fizycznych, osób prawnych, podatku od towarów i usług oraz podatków lokalnych. Bogate doświadczenie naukowe i zawodowe kandydata jest wykorzystywane w różnych gremiach eksperckich zarówno krajowych, jak i zagranicznych (np. zespół Ekspercki ds. Lokalnego Prawa Podatkowego [...], Komisja Europejska). Sędzia wizytator podkreśliła, że D. G. jest nie tylko osobą o ukształtowanej sylwetce naukowej, ale także prezentuje bardzo wysoki poziom praktycznych umiejętności zawodowych, realizowanych w okresie wykonywanych w przeszłości zawodów prawniczych, tj. radcy prawnego i adwokata. Sędzia wizytator dodała, że rekomendacje złożone przez kandydata w niniejszym postępowaniu nominacyjnym potwierdzają wysoki stopień jego kwalifikacji teoretycznych i

praktycznych, predestynujących go do wykonywania obowiązków sędziego sądu administracyjnego. Konkludując stwierdziła, że D. G. posiada wyróżniające przygotowanie zawodowe, które pozwoli mu sprostać obowiązkom sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

D. G. otrzymał także wyróżniającą opinię Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], w której stwierdzono, że z uwagi na uzyskaną wyróżniającą ocenę kwalifikacji sporządzoną przez sędziego wizytatora oraz wysokie kwalifikacje merytoryczne i praktyczne opiniowanego, jest on postrzegany jako wyróżniający się kandydat na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] na posiedzeniu w dniu 24 września 2015 r. również przyznało kandydaturze D. G. ocenę wyróżniającą (6 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”). Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] w dniu 1 października 2015 r. w odniesieniu do wymienionej kandydatury oddano zaś 36 głosów „za”, przy 58 głosach „przeciw” i 5 głosach nieważnych.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Stwierdziła w związku z tym, że D. G. posiada duże i różnorodne doświadczenie zawodowe, które zdobył wykonując zawód adwokata oraz radcy prawnego, a także wynikające z pracy na stanowiskach dydaktycznych. Niezależnie od powyższego legitymuje się znacznym dorobkiem naukowym. Uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, jest autorem licznych publikacji oraz czynnym uczestnikiem wielu krajowych i międzynarodowych konferencji tematycznych, a także prowadzi liczne wykłady szkoleniowe.

Rada zauważyła również, że D. G. uzyskał wyróżniającą ocenę kwalifikacji sędziego wizytatora, z której wynika, że jest prawnikiem o bardzo wysokich kwalifikacjach zawodowych. W opinii tej wskazano na jego osiągnięcia naukowe, bogate spektrum problematyki prawnej, z jaką zetknął się w ramach dotychczasowej drogi zawodowej oraz profesjonalizm, a w konkluzji podkreślono, że wyróżniające przygotowanie zawodowe oraz wysoki stopień kwalifikacji

teoretycznych i praktycznych predestynują go do wykonywania obowiązków sędziego sądu administracyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła przy tym, że wyróżniające oceny kwalifikacyjne w ramach niniejszego postępowania nominacyjnego uzyskali także P. K. i A. K. Z grona pozostałych uczestników niniejszej procedury nominacyjnej, którzy uzyskali bardzo dobre lub dobre oceny kwalifikacyjne Rada szczególną uwagę zwróciła natomiast na kandydaturę W. S. Jednak, zdaniem Rady, w odróżnieniu od D. G., wymienieni wyżej kandydaci, tj. P. K., A.K. i W. S. uzyskali tylko bardzo dobre opinie Prezesa i Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], a także niższy wynik podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, pozostałe osoby biorące udział w konkursie, pomimo uzyskania bardzo dobrych lub dobrych ocen kwalifikacyjnych, legitymują się niższymi kwalifikacjami zawodowymi od kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie.

Rada podkreśliła, że brała pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie wyższych studiów prawniczych oraz na egzaminie zawodowym. D. G. uzyskał ocenę dobrą na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz ocenę dostateczną z egzaminu radcowskiego. Rada uwzględniła to oraz fakt, że część kontrkandydatów uzyskała oceny wyższe na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych, czy też z egzaminu zawodowego, ale uznała, że ta przesłanka z uwagi na obecne kwalifikacje zawodowe oraz dorobek naukowy D. G., w szczególności wysoki poziom wiedzy prawniczej oraz umiejętność stosowania tej wiedzy w praktyce sądowej, nie jest kryterium decydującym, które mogłoby stanowić podstawę do nie przedstawienia jego kandydatury.

Rada uwzględniła także poparcie środowiska sędziowskiego, zaznaczając, że Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] przyznało D. G., jako jednemu spośród uczestników niniejszego postępowania nominacyjnego, ocenę wyróżniającą.

W podsumowaniu Rada stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury D. G. zdecydował całokształt rozpatrywanych łącznie okoliczności sprawy, w szczególności wieloletnie i

różnorodne doświadczenie zawodowe wynikające z wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego oraz zatrudnienia na stanowiskach dydaktycznych, jego dorobek naukowy, wyróżniająca ocena kwalifikacyjna, wyróżniająca opinia Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], a także wyróżniająca ocena Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i najwyższy wynik podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 3 listopada 2015 r. na kandydaturę: D. G. oddano 13 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 7 głosów „wstrzymujących się”, udzielając tej kandydaturze poparcia bezwzględną większością głosów. Na kandydaturę A. K. nie oddano zaś głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw” i 18 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Uczestniczka postępowania A. K. wniosła odwołanie od przedstawionej wyżej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 3 listopada 2015 r., zaskarżając tę uchwałę w części obejmującej: punkt 1, w którym Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] kandydaturę D. G. i punkt 2 w części, w której Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] kandydatury odwołującej się oraz zarzucając tej uchwale:

1) naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów jednakowych reguł i kryteriów ustawowych ich oceny, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o

powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, mimo że spełnia ona wymogi ustawowe do powołania na wymienione stanowisko, a przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego kandydatury D. G., mimo że kandydat ten nie spełniał wymogów ustawowych wynikających z art. 57 § 1 w związku z art. 57aa § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, a także zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że dodatkowo nie spełniał przesłanki wynikającej z art. 6 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych;

2) naruszenie przepisów proceduralnych, to jest art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników i innych osób przy zastosowaniu tych samych kryteriów oceny wobec obu zaskarżonych przez odwołującą się kandydatur.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty, odwołująca się wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa, na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, a w przypadku nieuwzględnienia jej wniosku w tym zakresie, wniosła do Sądu Najwyższego o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa.

Odwołująca się stwierdziła równocześnie, że zgodnie ze znowelizowanymi przepisami - art. 57 § 1 ustawy o ustroju sądów powszechnych - każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o którym mowa w art. 55 § 2, może zgłosić swoją kandydaturę na jedno stanowisko sędziowskie w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia, o którym mowa w art. 20a § 4. Przepis art. 57aa § 4 ustawy precyzuje z kolei, że ponowne zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie może nastąpić nie wcześniej niż po dniu zakończenia poprzednio rozpoczętego postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim.

Odwołująca się podkreśliła w związku z tym, że kandydat D. G. brał jednocześnie udział w innym konkursie na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], co zgodnie ze zmianami, obowiązującymi od dnia 1

października 2014 r., wprowadzonymi ustawą z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, jest niedopuszczalne. Wymieniony kandydat brał bowiem udział w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], które to postępowanie zostało zakończone uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa podjętą w dniu 9 marca 2015 r. (uchwała stała się zaś prawomocna w sierpniu 2015 r.). Z treści tejże uchwały wynika, że kandydat uczestniczył w posiedzeniu zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, które miało miejsce w dniu 25 lutego 2015 r. W tym samym czasie kandydat zgłosił swoją kandydaturę w kolejnym postępowaniu na wolne stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim [...], w którym termin na zgłoszenie kandydatury upływał w dniu 16 lutego 2015 r.

Zdaniem odwołującej się, należy zatem stwierdzić, że D. G. nie spełniał wymogu ustawowego wynikającego z dyspozycji art. 57 § 1 w związku z art. 57 aa § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w postępowaniu na wolne stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z [...] 2015 r. Zgłoszenie złożone przez kandydata D. G. w tym konkursie, wobec niespełnienia przez niego wymogów wynikających z art. 57 § 1 w związku z art. 57aa § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, powinno zostać pozostawione bez rozpoznania przez Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Mając jednak na uwadze, że tak się nie stało, odwołująca się wyraziła przypuszczenie, że kandydat, wypełniając kartę zgłoszenia w konkursie obwieszczonym w Monitorze Polskim z [...] 2015 r., w części dotyczącej toczących się wobec niego innych postępowań w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, złożył niezgodne z prawdą oświadczenie woli. Jeżeli zaś taka sytuacja miała miejsce, to kandydat nie spełnia podstawowych wymogów ustawowych wynikających z art. 57 § 1 w związku z art. 57aa § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, a dodatkowo także wymogu wynikającego z art. 6 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, jakim jest nieskazitelność charakteru. W takiej sytuacji

samo dopuszczenie tego kandydata do udziału w postępowaniu nominacyjnym na stanowisko sędziego ogłoszone w Monitorze Polskim [...] powoduje, że zostały naruszone w tym postępowaniu konstytucyjne prawa pozostałych kandydatów w nim uczestniczących, w tym odwołującej się, wynikające z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów jednakowych reguł i kryteriów ustawowych ich oceny, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Uzasadniając zarzut naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, odwołująca się podniosła, z kolei, że naruszenie przepisów procedury w tej mierze ma miejsce przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników i innych osób przy zastosowaniu tych samych kryteriów oceny wobec obu zaskarżonych przez odwołującą się kandydatur, w szczególności przez pominięcie dokumentów dotyczących odwołującej się w zakresie potwierdzenia spełnienia przez nią wymogów ustawowych, a w szczególności dokumentów uzasadniających jej kwalifikacje, wykształcenie, długoletnie doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego, jak również dobrą ocenę kwalifikacyjną i wyróżniającą kandydatkę opinie przełożonych poświadczające wysoki poziom jej kwalifikacji i wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, jak również w zakresie nieposzlakowanej opinii.

Krajowa Rada Sądownictwa w pisemnej odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołująca się formułuje dwa zarzuty, które jej zdaniem uzasadniają odwołanie. Pierwszy z tych zarzutów opiera się na założeniu, że w ocenianej w

niniejszym postępowaniu procedurze nominacyjnej doszło do naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej ustawa o KRS), przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów jednakowych reguł i kryteriów ustawowych ich oceny, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Równocześnie jednak odwołująca się wiąże ten zarzut jedynie z dopuszczeniem do udziału w kwestionowanej procedurze nominacyjnej oraz z wyborem przez Krajową Radę Sądownictwa kandydata, który – w ocenie odwołującej się – nie spełniał wymogów określonych w art. 57 § 1 w związku z art. 57aa § 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.). Dodatkowo odwołująca się podaje w wątpliwość spełnienie przez kandydata wybranego przesłanki wynikającej z art. 6 § 1 pkt 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (dalej p.u.s.a.).

Odnosząc się do tak skonstruowanego zarzutu, Sąd Najwyższy uznaje, że jest on w oczywisty sposób bezzasadny.

Zgodnie z art. 57 § 1 p.u.s.p. w brzmieniu relewantnym dla niniejszego postępowania (stosowanym odpowiednio na podstawie art. 29 p.u.s.a.), każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego, o którym mowa w art. 55 § 2, może zgłosić swoją kandydaturę na jedno stanowisko sędziowskie w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia, o którym mowa w art. 56 § 3. Z kolei, w myśl art. 57aa § 4 p.u.s.p., ponowne zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie może nastąpić nie wcześniej niż po dniu zakończenia poprzednio rozpoczętego postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim. Za dzień rozpoczęcia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim przyjmuje się dzień złożenia karty zgłoszenia na dane stanowisko sędziowskie. Za dzień zakończenia postępowania wobec kandydata w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim przyjmuje się dzień upływu wobec kandydata

terminu do złożenia zastrzeżenia od pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia albo dzień uprawomocnienia się wobec kandydata uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie: 1) nieuwzględnienia zastrzeżenia od pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia albo 2) umorzenia postępowania, albo 3) nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, albo 4) przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Rzeczywiście jest więc tak, że ponowne zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie przed zaistnieniem któregoś z wyżej wymienionych zdarzeń jest niedopuszczalne, a jego dokonanie stanowiłoby naruszenie art. 57aa § 4 p.u.s.p. i powodowałoby, że dopuszczenie kandydata, który dokonałby takiego zgłoszenia, świadczyłoby o nieprawidłowym działaniu Krajowej Rady Sądownictwa.

Sąd Najwyższy stwierdza jednakże, iż wynikający z art. 57aa § 4 p.u.s.p. zakaz równoczesnego uczestniczenia w dwóch postępowaniach nominacyjnych nie znajdował zastosowania w ocenianym w niniejszej sprawie postępowaniu, wobec czego nie mógł zostać w tym postępowaniu naruszony. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r., poz. 512), którego treść umknęła zapewne uwadze odwołującej się, art. 57aa § 4 p.u.s.p. w brzmieniu nadanym tą ustawą, ma zastosowanie do postępowań w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim, dotyczących stanowisk, o których obwieszczono po dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. po dniu 1 października 2014 r. Tylko w wypadku takich postępowań, które nie tylko rozpoczęły się, ale dotyczyły także wolnych stanowisk sędziowskich obwieszczonych po wymienionej dacie, można więc mówić o kolizji zgłoszeń, na którą powołuje się odwołująca się. Tymczasem, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy kandydat, którego Rada wybrała i przedstawiła Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], zgłaszając swoją kandydaturę w tym postępowaniu, uczestniczył wprawdzie w niezakończonym jeszcze innym postępowaniu nominacyjnym, jednakże postępowanie to toczyło się w związku z obwieszczeniem Prezesa Naczelnego

Sądu Administracyjnego, ogłoszonym w Monitorze Polskim z [...] 2014 r., a więc z całą pewnością przed wejściem w życie ustawy zmieniającej z dnia 14 marca 2014 r.

Poważne zastrzeżenia ze strony Sądu Najwyższego budzi natomiast sformułowana w ramach tego samego zarzutu sugestia odwołującej się, nazwana przez nią „uzasadnionym przypuszczeniem”, że kandydat wybrany przez Radę dodatkowo nie spełniał przesłanki wynikającej z art. 6 § 1 pkt 2 p.u.s.a. Sąd Najwyższy przypomina w związku z tym, że powołany przepis określa jeden z niezbędnych warunków, które musi spełnić kandydat ubiegający się o urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego (warunek ten dotyczy zresztą kandydatów na wszystkie stanowiska sędziowskie), to jest nieskazitelność charakteru. Wyjaśnienie tego pojęcia nie jest łatwe, jednakże z całą pewnością należy wiązać je z pewnym zespołem cech moralnych i etycznych kandydata oraz z jego szczególnymi przymiotami osobistymi. Współcześnie w piśmiennictwie przyjmuje się, iż kandydat na sędziego powinien być, między innymi, uczciwy, pracowity, nieposzlakowany, zrównoważony, sumienny, odważny, cierpliwy, o wysokiej kulturze osobistej, bystry, uprzejmy, samokrytyczny, otwarty intelektualnie oraz obdarzony wewnętrznym poczuciem niezależności, sprawiedliwości i słuszności (por. Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych i ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, pod red. J. Gudowskiego, Warszawa 2002 oraz liczne przykłady piśmiennictwa tam przytoczone). Zdaniem Sądu Najwyższego, skuteczne postawienie zarzutu nieuwzględnienia przez Krajową Radę Sądownictwa w postępowaniu nominacyjnym niespełnienia tego warunku ubiegania się o urząd sędziego wymaga zatem od stawiającego taki zarzut posłużenia się przemyślanymi, a w szczególności dobrze udokumentowanymi argumentami, z których wynikałoby, że kandydat dopuszczony do postępowania nominacyjnego rzeczywiście nie jest osobą nieskazitelnego charakteru w przedstawionym wyżej rozumieniu tego pojęcia. Wspomniany zarzut dotyczy bowiem najbardziej „wrażliwych”, a przez to bardzo trudno sprawdzalnych właściwości kandydata na urząd sędziego.

Tymczasem odwołująca się, stawiając ten zarzut, artykułuje jedynie „uzasadnione podejrzenie”, że kandydat wybrany przez Radę, „wypełniając kartę

zgłoszenia w konkursie obwieszczonym w Monitorze Polskim z [...] 2015 r., w części dotyczącej toczących się wobec niego innych postępowań w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego złożył niezgodne z prawdą oświadczenie woli”. Odwołująca się podaje więc w wątpliwości uczciwość owego kandydata. Jak wynika jednak z zapisów poczynionych przez kandydata wybranego przez Radę w złożonej przez niego w niniejszym postępowaniu karcie zgłoszenia, w jej części IV zatytułowanej „Oświadczenia”, w rubryce 7 zatytułowanej: „czy toczy się wobec kandydata inne postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim” wpisał słowo „TAK”, co oznacza, że informacja podana przez niego w pełni odpowiadała prawdzie. Sąd Najwyższy stwierdza zatem, iż sugestia odwołującej się, sformułowana bez podjęcia choćby próby uprzedniego potwierdzenia jej podejrzeń, może być w najlepszym razie określona jako zupełnie nieprzemyślana. Wymowa tej sugestii ma wszakże charakter wysoce krzywdzący dla kandydata, którego dotyczy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie jest uzasadniony również drugi zarzut odwołania. Powołany w ramach tego zarzutu art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Regulacja zawarta w tym przepisie koresponduje więc obowiązkami Rady wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP. Dlatego naruszenie tego przepisu (analogicznie jak art. 2 Konstytucji RP) może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

W ocenie Sądu Najwyższego, Rada, podejmując zaskarżoną uchwałę, nie naruszyła tego przepisu. Rozpatrując i oceniając kandydaty zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Rada dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą wszystkich osób biorących udział w konkursie oraz opinią zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją, która w pełni odpowiadała przesłankom określonym w art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika z kolei, iż Rada, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego, a także bardzo szczegółowo je opisała. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] kandydatury D. G., zostały zaś wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikały ze szczegółowego umotywowania przyczyn zajętego przez Radę stanowiska. Rada podkreśliła bowiem, że o wyborze tej kandydatury zadecydowało w szczególności wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe wynikające z wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego oraz zatrudnienia na stanowiskach dydaktycznych, jego dorobek naukowy, wyróżniająca ocena kwalifikacyjna, wyróżniająca opinia Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], a także wyróżniająca ocena Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] i najwyższy wynik podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Żaden z pozostałych kandydatów, w tym także odwołująca się, nie spełnił natomiast owych kryteriów rozpatrywanych łącznie w takim stopniu jak kandydat wybrany.

Podsumowując ten wątek rozważań, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Zarzuty odwołującej się, iż ocenie Rady dotyczącej wybranych kandydatów brak wszechstronności, zdaniem Sądu Najwyższego, są zatem oparte wyłącznie na jej subiektywnym odczuciu.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

kc